

og jeg vil haabe, at den ikke under denne Forhandling skal give Anledning til at faae Lidenstaberne op; thi Spørgsmaal af den Natur bør vi vist fra alle Sider, baade fra fra det ene og det andet Parti her i Salen, være enige om at behandle med størst mulig Lidenstabsløshed, ligesom vi pleie at være enige i alt Fald i Theorien om, at man ogsaa maa gjøre det med Hensyn til Valg eller lignende Spørgsmaal. Hvis det ærede Medlem havde en saa stærk Følelse af Thingets Værdighed, som han siger i sin Betænkning, tror jeg ikke, han vilde have brugt en saadan Udtalelse som denne, thi efter hvad der hidtil er foregaaet i de 5 Tilfælde, der have foreligget, hvor Rigsdaagsmænd ere blevne udleverede i de 2 og ikke i de 3, tror jeg, det er noget drøftigt at sige: „at det efterhaanden indgaar i den offentlige Bevidsthed, at en Folkethingsmand ikke behøver at tage det saa nøie med sine Ord, og at Thinget er et Fristed for løs Tale o. s. v.“. Jeg gjør blot denne Bemærkning for muligt at afværge, at den skulde give Anledning til en noget hidsig Forhandling senere. Jeg antager, at det ærede Mindretal med disse Udtalelser ikke har havt til Hensigt at sige noget Krænkende om Folkethinget. Jeg tror, at han er kommen til at sige Noget, der kunde opfattes som krænkende, men imod sin Villie.

Sad: Uagtet de Indstillinger, der foreligge fra det ærede Flertals Side og fra min Side som Mindretal, staa i en bestemt Mod sætning til hinanden, uagtet vi med Hensyn til det Grundlag, paa hvilket vi staa, og som har fundet sit Udtryk i de Bemærkninger, paa hvilke vi have begrundet vore Indstillinger, uagtet, siger jeg, vi ogsaa i den Henseende staa i diametral Mod sætning til hinanden, saaledes som det jo ogsaa tilbøielig vil fremgaa af de Ytringer, som nys faldt fra den ærede Ordførers Side, og som jeg skal tillade mig senere at komme tilbage til, uagtet dette tror jeg dog, at det vilde være urigtigt af mig, naar jeg ikke vilde benytte denne Leilighed til at udtale, at der dog er Ting, som i alt Fald berøre den foreliggende Sag, og om hvilke jeg i det Mindste antager, at Flertallet og Mindretallet ere enige. Jeg tror saaledes — i det Mindste har jeg opfattet Forhandlingerne i Udvalget saaledes — at der har været fuldstændig Enighed imellem os om, at der er to Ting, der ikke kunne have Indflydelse i denne Sag og ikke bør have det, og altsaa ikke fremtidig bør have det i lignende Sager. Det Første er dette, om en Ytring er bleven paatalet af Formanden eller ikke, og

det Andet er dette, at der heller ikke bør tages Hensyn til, om et Medlem selv ønsker at blive — for at bruge dette Udtryk — udleveret eller ikke. Det har forekommet mig saaledes, og jeg tror heller ikke, at der er Noget af de Andre i Udvalget, for hvem det ikke ligeledes har staaet saaledes, at man ikke herpaa kunde begrunde nogensomhelst forskjellig Stilling. Thi en Udtalelse kan jo godt være passeret uden Paatale af Formanden, fordi han mulig har overhørt den, eller i hvert Fald fordi han ikke i Diebløkket har kunnet følge saaledes med, at han har kunnet paatale, hvad han ellers mulig vilde have paatalet. Og — for det Andet — det, der foreligger her, er aldeles ikke, om et enkelt Medlem ønsker mere eller mindre udenfor Thinget at staa ved, hvad han har sagt her i Thinget, men det er, om Thinget overhovedet vil benytte den politiske Ret, som det har ganske i Almindelighed, til at give sit Samtykke eller ikke. Herom tror jeg altsaa, der har været og er Enighed mellem Flertal og Mindretal. Jeg tror ogsaa, der maa være Enighed mellem Alle, der ere til Stede, om en tredje Ting, nemlig, at det er i og for sig meget ubehageligt at have en Sag for af denne Natur. Det er meget ubehageligt for den, der som jeg her skal staa og gjøre denne Indstilling, at en Kollega af Thinget skal drages til Ansvar for Domstolene for Ytringer, som han har brugt. Men jeg tror heller ikke, det er behageligt for det Flertal, der, naar disse Ytringer ere af en saadan Natur, at man dog ikke ret vel tror, at de kunne bestaa for Domstolene, skal forsvare, at Bedkommende skal have et Fristed her. Et er naturligvis, om en Ytring har været i sig selv urigtig, utilbørlig, et Andet, om man bør benytte sin politiske Ret eller ikke. Men i ethvert Tilfælde er det dog uheldigt, naar det ikke er Tilfældet, at hvad der er sagt, er baade rigtigt og tilbørligt, hvad der altsaa slet ikke kan være Tale om i en Sag som den, der her foreligger. Der er ogsaa en fjerde Ting, som jeg forsaavidt vil nævne som Noget, vi kunne være enige om — i alle Tilfælde troede jeg det mere for end nu, efter at jeg har hørt den ærede Ordfører — nemlig, at Sagen, som den foreligger for os i Dag, er saa lidet indviklet og af en saa simpel Beskaffenhed, at jeg ikke skjønner Andet, end at, naar Thinget ikke vil i dette Tilfælde give sit Ja til, at Bedkommende maa svare for sit Ord for Domstolene, saa kan man ligesaa godt med det Samme sige, at der ikke let vil indtræde noget som helst Tilfælde, hvor nogen saadan Tilladelse gives. Det tror jeg er det Andet, som vi kunne være enige om.